

Въ стаята настъпи оживление.

— Господинъ учителю!

— Митрушъ германецътъ, господинъ учителю!

— Германски, брѣмъ!

Учителътъ отвори прозореца. Митрушъ поиска да избѣга, но като не можѣ, наведе глава и се сви подъ прозореца като виновно кученце.

— Митрушъ ли се казвашъ? Ела въ стаята? — кротко го викна учителътъ. — Какво? Страхъ ли те е!.. Такъвъ комита да го е страхъ. Защо така презъ прозореца! Ела да ни видишъ стаята, да си поговоримъ, Ела, ела!

Малкиятъ дигна глава и погледна презъ вежди нагоре. Учителътъ го гледаше усмихнатъ. Слънцето блестѣше въ очитѣ му и той премижаваше. Митрушъ се усмихна. Завъртѣ глава:

— Ща!

Цѣлиятъ класъ притаи дѣхъ.

Въ стаята влѣзе слабо, русоко-со момче. Съ торбата, съ тоягата, както си бѣше съ овцетѣ. Свали германската си шапка, смръкна и се заоглежда като подплашено звѣрче.

— Ти съ германска, а? Де я намѣри? — заговори го учителътъ.

— Пролѣтесъ... подъ бункеритѣ и-и въ орманя. Поспрѣ малко, но, като срещна насърдителния погледъ на учителя, той се оживи и заговори по-свободно, — въ едно пустиначко мѣсто. Нѣкое германче,

заръ другъ ще я загуби.. Презъ битката паднала, кога се биха германчинята съ гърчолята. Щомъ я я турихъ и лепна. Да речешъ, на мойта глава мѣрена.

Деца та се размѣха. Той ги погледна и се усмихна. Наведе глава и зашари съ кракъ по пода. Деца та, като отприщенъ потокъ, зашумѣха още по-силно.

— Тихо, деца! — смѣмри ги учителътъ.

Митрушъ дигна глава. Той видѣ, че учителътъ гледа зелената му войнишка торба.

— Торбата... тя е грѣцка, отъ Метаксата. Де клѣватъ войницитѣ ляпъ, суаръ... То, по бункеритѣ, що ли нѣма...

— Ами пушка не си ли намѣри?

— Нѣмамъ. Терахъ, ама си нѣмамъ пушка. Пролѣтесъ ги имаше дипъ много.

Едно голѣмичко момче, се обади:

— Има, има, господинъ учителю. Крие я нѣкжде.

— Бѣ-де-е-е, пушка! Нѣмамъ пушка. Заръ що ща я правя! Той, Тимньо лѣже, господинъ учителю.

— Има, има! — обади се и други деца, — лѣтосъ въ орманя гърмѣ съ нея.

— Една такава мѣличка пушчинка, — заразправя едно черничко момиче, — като бѣхъ съ овцетѣ, и азъ я видѣхъ.

— Дечкуля, господинъ учителю! — и той махна съ рѣжа.